

– Дъще моя, по божията воля тутакси се превърни в пояс и се омотай около някое дърво в гората. И да останеш омотана около него, докато под дървото не мине попски син! Тогава литни и се увий около кръста му.

Щом изрекъл тези думи, дъщерята се превърнала в пояс, който се увил около едно горско дърво.

Не изтекло много време и под дървото минал нашият попски син, спрял се да погледа как птиците прехвърчат от клон на клон. Спуснал се поясът и се обвил около кръста му. Тозчас момчето добило юнашка сила. Върнало се при майка си.

– Мамо, да тръгваме вече!

– Добре, синко – надигнала се тя и изведнъж забелязала, че колчем синът ѝ направел крачка, земята потрепервала. – Сине, истина ли виждам или сънувам?

– Какво има, майко?

– Колчем пристъпиш, земята потреперва!

– Какво говориш, майко? Сигурно си тъй уморена, че очите ти са започнали по-лошо да виждат!

И той сам не можел да повярва, че е станал такъв исполин. Станалото станало, тръгнали по-нататък и вървели, докато ги заварила нощта. Видели наблизно някаква дървена къщурка. Майката се обадила:

– Синко, да се подслоним в тая вехта колиба. Утре пак път ни чака, та поне да си подремнем.

Бутнали вратата и какво да видят? Няма да повярват, но вътре седели дванайсетте разбойници!

– Здравейте, момци!

– Добре ни дошла, сестро! Влизай!

По хитрост попадията нямала равна на себе си. Приближила се тя до старейшината – предводител на разбойниците, и занареждала с меден глас: